

CARUSELUL CUVINTELOR

„CONSILIUL Școlar: ALAONIS

FOCSANI

ANUL V, Nr. 14, DEC.2015

“Natura ne aseamănă, educația ne deosebește”.

(Cofucius)

ECHIPA DE REDACȚIE

COORDONATORI:

Prof. Petria Dolia, profesor învățământ primar

Prof. Pompilia Bărbosu, profesor de limba și literatura română

Prof. Iulia Prescornițoiu, profesor de limba engleză

Tehnoredactare computerizată:

Prof. Petria Dolia

Mulțumim tuturor cadrelor didactice și elevilor care au contribuit cu
materiale și desene la realizarea acestui număr al revistei !

ȘCOALA GIMNAZIALĂ « DUILIU ZAMFIRESCU » FOCȘANI
Str. Tinereții, Nr. 2, C.P. 620094, tel: 0237 214060, fax: 0337 401060
<http://scoala10focsani.ro>, e-mail : duiliuzamfirescu@yahoo.ca

ISSN 2285 – 2069
ISSN – L = 2285 - 2069

Nota redacției :

Responsabilitatea pentru conținutul materialelor publicate revine în exclusivitate
autorilor și profesorilor îndrumători.

PAGINA PROFESORULUI

Crăciunița - simbol al Crăciunului

Planta care ne încântă privirile în fiecare sezon de iarnă prevestind venirea Crăciunului, numită și *Floarea Noptii Sfinte* sau *Crăciuniță*, o găsim cu precădere în această perioadă a anului în florării și o numim sugestiv Floarea Crăciunului.

"Steaua Crăciunului" sau "Flacăra Mexicană", numită științific *Euphorbia*

Pulcherrima, este cea mai spectaculoasă specie din genul "Euphorbia". Numele de Poinsettia i-a fost dat după numele ambasadorului Americii în Mexic, care a adus pentru prima oară floarea în SUA.

Ceea ce este considerat a fi floarea, este de fapt un buchet format din frunze terminale, numite bractei. Ele pot avea culoare roșie, roz, galben, alb, crem sau un amestec din două culori și sunt așezate sub formă de stea. Frunzele sunt verzi, fragede, și sunt dispuse pe tulpini fragede care conțin latex. Florile adevărate sunt foarte mici, de forma unor butoni ce formează o cupă, de culoare roșie sau galbenă, și se formează iarna în vârfurile tulpinilor. Crăciunița înflorește în zilele scurte de iarnă, dar cultivatorii pasionați le pot determina să înflorească în orice perioadă a anului, folosind o iluminare specială.

Este o plantă pretențioasă în privința duratei și intensității luminii. Are nevoie de lumină intensă pentru a-și păstra toate frunzele și este mare consumatoare de apă. Se ofilește foarte ușor și își pierde frunzele dacă solul este uscat și umiditatea aerului scăzută. De asemenea, excesul de apă în sol este dăunător. Frunzele se pot pulveriza fin cu apă, mai ales vara. De asemenea este o plantă sensibilă la curenții de aer și diferențele mari de temperatură de la o zi la altă, care provoacă pierderea frunzelor.

Poinsettia a fost cultivată de azteci în regiunile mexicane montane umede. Ei obișnuiau să o folosească pentru combaterea febrei. Mai târziu, în secolul al XVII-lea, franciscanii foloseau florile în diverse ceremonii religioase.

Exista multe legende și mituri ale acestei minunății și toate asociază această floare cu credința, puritatea, bunătatea și încrederea în oameni.

Povestea Craciuniței începe în Mexic, unde locuiau doi frați, Maria și Pablo. Cei doi copii provenau dintr-o familie foarte săracă. În satul în care ei locuiau, în fiecare an de Crăciun avea loc festivalul tradițional, la care se ofereau daruri. Crăciunul era sărbătoarea preferată a micuților, însă erau mult prea săraci să își permită cadouri. Își doreau însă foarte tare să îi poată duce ceva în dar micului Iisus, dar nu aveau nimic. În Ajunul Crăciunului, Maria și Pablo se pregăteau să meargă la slujba de Crăciun. În drumul lor spre biserică, copii au adunat câteva plante verzi, în semn de prețuire pentru micul Iisus. Au fost luați în derâdere de ceilalți copii, că au venit fără niciun dar, însă Maria și Pablo au așezat plantele în jurul noului-născut. În mod miraculos plantele verzi s-au transformat în plante cu frunzele în formă de stelute roșii, așa cum o întâlnim și astăzi. O altă legendă ne spune că o fată săracă, neavând ce dar să ducă la biserică pentru slujba de Crăciun, și convinsă fiind că orice dar oferit din inimă este bine primit de Dumnezeu, a cules de pe marginea drumului câteva plante verzi. În biserică, acestea s-au colorat în roșu aprins, cu frunzele în formă de stea, iar acest miracol de Crăciun a făcut ca planta să rămână cunoscută sub denumirea de Floarea sau Steaua Crăciunului.

Învățătura tuturor acestor legende este una comună și este aceea că nu valoarea darului este cea care contează, ci dragostea care îl aduce și îl însoțește.

Indiferent dacă o primim sau o facem cadou, indiferent dacă mai credem sau nu în povești, Craciunița ar trebui să existe în casa fiecăruia dintre noi.

Prof. Adriana Călin

Șc. Gim. „Duiliu Zamfirescu” Focșani

Flora medicinală spontană din județ și valorificarea ei în activitățile organizate cu elevii

Folosirea plantelor medicinale pentru prevenirea și combaterea bolilor sunt semne vii ale înțelepciunii și geniului uman păstrate din generație în generație. Din numeroasele plante care populează pământul, instinctual, intuiția, inteligența și experiența, l-au învățat pe om să aleagă specia cea mai indicată, fie pentru îngrijirea sănătății, fie ca aliment, medicament sau ca mijloc de apărare împotriva “dușmanilor”.

Plantele medicinale se află astăzi în competiție cu chimioterapia, iar locul medicamentelor este luat de o fitoterapie determinată, testată și fundamentată în laboratoare complexe. Pământul, care pune la dispoziția oamenilor hrană, pune în egală măsură și remediile de care are nevoie pentru a-și păstra sănătatea.

În tot cursul anului se succed diverse specii de plante medicinale în infinita lor paletă de culori. Departe de a crede că ele reprezintă doar un parfum și culoare, acestea sunt adevărați “stropi de lumină din stele”, cum menționa japonezul Kartuza, în celebra sa “Carte a ceaiului”. Primăvara și apoi vara, reprezintă momente de vârf ale triumfului vegetal, când explozia florală se află la cotele ei maxime.

În numeroasele ieșiri în mijlocul naturii împreună cu elevii, am observat interacțiunea dintre plante și mediul lor de viață. Natura nu este nimic altceva decât complexul biogen și abiogen al Pământului, în care cresc și se dezvoltă în diferite asociații vegetale și plantele medicinale. Le-am arătat elevilor că datorită unor asemănări care există între specii, mai mult sau mai puțin apropiate, este posibilă confundarea plantelor medicinale cu cele lipsite de valoare terapeutică.

În activitatea școlară excursiile și drumețiile ocupă un loc deosebit, deoarece acestea activează gândirea elevilor, îi formează și îi deprinde cu înțelegerea fenomenelor naturii. Acestea sunt ocazii de a-i învăța pe elevi lucruri noi, ca o completare a cunoștințelor dobândite în clasă. După clasificarea plantelor medicinale pe anumite grupe, am cules împreună cu elevii câteva exemplare caracteristice fiecărei grupe.

Plante medicinale aromatice

Florile, frunzele și rădăcinile unor plante dau naștere la parfumul caracteristic unor uleiuri volatile, care nu sunt altceva decât principiile active din plantele aromatice. Elevii au înțeles că pe baza acestor uleiuri plantele medicinale se pot deosebi între ele

după o singură caracteristică: mirosul. Astfel, se poate deosebi cu ușurință uleiul volatil de izmă de cel de trandafir.

Cele mai răspândite plante medicinale aromatice pe care împreună cu elevii le-am găsit în zonă sunt: menta, mușetelul, măceșul, teiul, pinul, busuiocul, chimenul etc.

Plante medicinale colorante

Frumosul de veacuri este exprimat nu numai în motive decorative, ci și în culori preparate din diferite plante, pe care le găsim pe unele piese vechi. Se mai păstrează în zona noastră, meșteșugul vopsitului în culori naturale din diferite plante. În sprijinul acestei afirmații aduc câteva exemple: aliorul înflorit se folosește pentru vopsitul în galben al ouălor și al unor țesături; plantele de brădișor fierte se folosesc la vopsitul lânii în verde; din flori de căldărușă se prepară o frumoasă culoare albastră; din fructele de călin, prin fierbere, se obține o nuanță frumoasă de roșu.

Mărturia valorii pe care o prezintă coloranții vegetali este reprezentată în picturile monumentelor istorice din Vrancea, care păstrează nealterate culorile, prețuite pentru măiestria cu care ne transmit vibrante mesaje istorice și artistice.

Plante medicinale otrăvitoare

În activitățile organizate cu elevii am pus un mare accent pe recunoașterea plantelor medicinale otrăvitoare.

Dacă animalele cunosc din instinct plantele otrăvitoare și le ocolesc oricât de înfometate ar fi, cu atât mai mult trebuie să le recunoaștem și noi. Inofensive la prima vedere și de regulă frumoase și viu colorate, plantele toxice conțin substanțe otrăvitoare ca un mijloc de apărare pentru existența lor. Rostopasca, macul, aliorul dacă sunt rupte sau numai rănite secretă un latex toxic, care îndepărtează imediat animalele; lăcrămioara este toxică atât prin flori, tulpină, cât și apa din vasele în care a fost păstrată. Exemplul cel mai elocvent de plantă toxică ni-l oferă mătăguna, împărăteasa pădurilor. Este suficient ca un copil să consume două-trei fructe de mătăgună care pot duce la moartea organismului. Fructele sunt dulci și se aseamănă cu cireșele negre, dar sunt foarte otrăvitoare. Am considerat că aceste plante trebuie popularizate mai mult în rândul copiilor, pentru a preveni situațiile neplăcute de intoxicare, că este necesar să recunoască plantele medicinale și să le deosebească de cele otrăvitoare.

Alte grupe de plante studiate au fost cele medicinale cosmetice, medicinale alimentare, medicinale ornamentale și medicinale cultivate.

Flora spontană din zona județului nostru conține multe plante, dar cel care le colectează și le folosește trebuie să le cunoască foarte bine. Folosite în mod empiric, unele plante medicinale sunt dăunătoare sănătății.

Ca peste tot, și în zona noastră plantele medicinale au și o valoare ornamentală. Pentru aceasta, ele au fost luate în studio și de copiii cu care lucrez, pentru că am considerat că prezintă un interes educativ deosebit prin educarea gustului pentru frumos, a

spiritului de observație, a imaginației. Prin gingășia și frumusețea lor, pot fi considerate ornamentale toate plantele medicinale care populează pajiștile, pădurile, dealurile și văile frumoaselor noastre meleaguri vrâncene. În ultimul timp, datorită importanței lor, plantele medicinale au început să fie cultivate și în grădinile oamenilor.

Cu toate acestea, o mare parte din valoarea pe care natura ne-o oferă an după an se pierde, din lipsă de cunoștințe sau din lipsă de interes, în vreme ce multe locuri din alte părți ale lumii sunt lipsite de această avuție.

În prezent, mai mult ca oricând, se apelează la principiile active prezente în plantele medicinale, care contribuie la vindecarea unor afecțiuni fără a provoca altele. Principiile active din plantele medicinale sunt mai puțin nocive și, prin urmare, mai bine tolerate de către organism în comparație cu medicamentele de sinteză.

Consider că este foarte important ca elevii să cunoască plantele medicinale și să știe cum să le recolteze și să le usuce corect, cu atât mai mult cu cât aceste activități se desfășoară în mijlocul naturii și sunt o modalitate de călire a organismului.

Lumea plantelor a preocupat oamenii încă din cele mai vechi timpuri. Întrebuințările, credințele, obiceiurile, practicile magice în legătură cu lumea plantelor sunt în parte moșteniri tradiționale, originale în cultura poporului nostru. Pornind de la necesitatea de a fi cât mai bine cunoscute aceste plante medicinale care populează frumoasele noastre meleaguri, am apelat la localnicii în vârstă din zonă și, împreună cu un grup de elevi de la școala noastră, în urma discuțiilor purtate cu aceștia, am consemnat date valoroase privind folosirea plantelor medicinale.

Pentru o documentare cât mai completă am alcătuit un ghid-chestionar în urma dialogului cu acești localnici. Valorificând răspunsurile am ajuns la concluzia că:

- plantele au fost sursă de inspirație pentru bogatul domeniu al creației folclorice și artistice;
- plantele medicinale sunt prezente, cu semnificații diferite, începând cu doinele, baladele, legendele, strigăturile, bocetele în care găsim plante ca: sipica, măgheran, busuioc, lămâița, cicoarea etc;
- plantelor medicinale le-a revenit un rol important în practicile magice;
- unor plante li s-au atribuit puteri protectoare asupra relelor care se abăteau spre oameni și bunurile gospodărești.

Voi enumera câteva din “puterile miraculoase” ale plantelor medicinale folosite în practica populară, precum și câteva legende legate de denumirea unor plante.

Planta numită popular rodul pământului în credința populară putea da indicii despre recolta din timpul anului. Dacă florile erau numeroase, însemna că va fi mult grâu și porumb.

Urzica vie se folosea pentru urzicat pe toți ai casei, primăvara devreme, pentru a fi iuți tot timpul anului.

Bozul era jucat în obiceiuri agrare de către paparudele aducătoare de ploaie.

Am cules și câteva legende despre plantele medicinale. Se spune că floarea paștelui a fost fiica unui împărat care s-a îndrăgostit de un cioban. Furios, împăratul a pus oamenii să-l omoare, iar pe fată a dat-o unui ȝigan să o ducă în pădure, să o sfășie animalele sălbatice. Ca să scape de chinuri, fata s-a rugat lui Dumnezeu să o transforme într-o floare. Fiind în timpul sărbătorilor de Paști, s-a numit floarea paștelui.

Vioreaua a fost o copilă frumoasă alungată de mama ei vitregă în omăt, crezând că va degera de frig. Gîngașa copilă s-a tupilat acolo și a adormit. Din când în când se trezește primăvara, înflorește și privește cu ochii ei albaștri spre cer.

În toate activitățile organizate cu elevii am urmărit dezvoltarea capacității de cunoaștere și formarea deprinderilor practice de folosire a plantelor medicinale. Elevii s-au convins că prin recoltarea excesivă a plantelor medicinale este pusă în pericol existența unor specii. În zonă, copiii au găsit unele plante pe care nu le cunoșteau, plante rare, în puține exemplare, care sunt considerate “monumente ale naturii” și pe care trebuie să le cunoască și să le ocrotească. Prin excursiile organizate, elevii și-au dezvoltat spiritul de protejare a mediului înconjurător, și-au format o conduită ecologică. Copiii au înțeles că prin colectarea în exces a plantelor medicinale se poate ajunge la dispariția lor din zonă și la distrugerea echilibrului natural.

Bibliografie:

1. Falk, Laura (coord.) – *Activități agrobiologice*, București, 1986;
2. Ivan, Sabin – *Flora și vegetația rezervației Piatra Pinului de la Gura Humorului*, în Revista “Ocrotirea naturii”, 1989;
3. Seghedin, T – *Rezervațiile naturale*, București, Editura Sport Turism, 1983.

Prof. Petria DOLIA
Șc. Gimnazială “Duiliu Zamfirescu”, Focșani

PASAPORT PENTRU CULTURA...

Stimate domule Profesor,

M-ați învățat că numai citind, chiar și două-trei pagini în fiecare zi, pot ajunge să descopăr un imens univers, o altă lume paralelă cu lumea existenței mele, o lume în care pot să trăiesc cum vreau eu.

M-ați ajutat să deslușesc tainele lecturii și mi-ați șoptit că un om care nu a citit nici măcar o carte este ca un copil care nu a avut nici măcar o jucărie sau ca o persoană care nu are identitate.

Dacă nu citești e ca și cum nu ai avea pașaport pentru lectură. Aceasta este identitatea de care ai nevoie pentru a avea acces la cultură.

Dacă în viitor voi deveni cât mai bună în meseria pe care o voi alege, asta se va datora, cu siguranță, dumneavoastră.

De aceea, aș avea nevoie de încurajare oricât de stângace aș fi în exprimare și sunt convinsă că veți deveni profesorul meu preferat.

Nu trebuie să luați în considerare micile gafe sau greșelile pe care le fac din neștiință sau din nebăgare de seamă. Aș avea mare nevoie să-mi spuneți că sunt deosebită și că eu, cea de astăzi, sunt mai valoroasă decât cea de ieri.

Asa, poate, voi învăța să am încredere în mine și să nu mă mai tem de colegii mei, atunci când îmi fac curaj să exprim o idee.

Și, dacă peste ani, voi ajunge studentă într-o universitate celebră precum Harvard, Sorbona sau Cambridge, acest lucru se va datora cu siguranță și talentului dumneavoastră pedagogic, căci ați știut cum să-mi insuflați dragostea pentru lectură.

**Cu dragoste și prețuire,
eleva dumneavoastră,**

Ana – Maria Roșu,

cls. a VI-a C

Șc. “Duiliu Zamfirescu” Focșani

Prof. Pompilia Bărbosu

O întâmplare hazlie din școala de unde am învățat bunele maniere

Papagalul vorbitor

Limbile străine sunt printre materiile mele preferate, de la școală. Dintre acestea, germana este favorita mea, însă pe cât de mult îmi place acest obiect, pe atât de mult îmi displace dascălul care predă această materie. Și acest lucru se întâmpla pentru că, deși îmi dau toată silința să învăț cât mai bine, profesorul meu nu mă prea agreează. Uneori chiar cred că mă antipatizează profund și acest lucru mă întristează și mă face să-mi pierd încrederea în mine.

Așa că, am hotărât să mă răzbun, în felul meu copilăresc. I-am pus o poreclă: Papagalul exotic și asta pentru că are părul vopsit în suvițe de toate culorile. Când sunt în toane bune îi spun Pinguinul Imperial, din cauza mersului țanțoș și al aspectului său fizic. N-aș fi vrut să jicnesc papagalul sau pinguinul pentru că acestea sunt niște ființe gingașe și simpatice, însă profesorul meu seamănă leit cu acestea.

Într-una din zile, pe când pauza dintre ore se terminase și urma germana, eu m-am trezit să strig în gura mare și să le spun colegilor mei că ar fi bine să stăm cuminți în bănci, deoarece se aude de pe hol, vocea Papagalului vorbitor. În clipa aceea, profesorul a intrat în clasă și sunt convinsă că m-a auzit, dar s-a făcut că nu știe nimic. Am văzut tristețea din ochii acestuia atunci când m-a privit. M-am simțit groaznic și mi-a fost rușine de fapta mea. Faptul că nu m-a certat, deși supărarea îi întuneca chipul, a fost cea mai aspră pedeapsă pe care am putut s-o primesc. În fața ochilor mei mi se părea că-i văd înfrățiți ca-ntr-un protest pașnic pe toți papagalii și pinguinii lumii care mă priveau cu tristețe.

De atunci mi-am promis ca nu voi mai jigni pe nimeni, niciodată, indiferent de ceea ce cred eu despre o altă persoană. Fiecare are un suflet și este așa cum l-a lăsat Dumnezeu pe pământ, iar Dumnezeu nu creează lucruri rele.

**Ana-Maria Roșu, clasa aVI-a C
Șc. "Duiliu Zamfirescu" Focșani
Prof. Pompilia Bărbosu**

O întâmplare hazlie din școală de unde am învățat bunele maniere

Îmi amintesc cu umor și acum despre o întâmplare hazlie petrecută la școală.

Eram în ora de educație civică. Doamna învățătoare ne propusese să vorbim despre bunele maniere. Fiecare copil avea câte o opinie în ceea ce privește bunele maniere. Doar Ionuț, colegul nostru, stătea pitit în bancă și desena, de parcă era absent de la oră, cufundat într-o lume aparte, o lume doar a lui.

Doamna învățătoare îl observă și i se adresa blajin:

- Ionuț, tu nu ai nicio opinie?
- Dar, doamna învățătoare, cu respect vă întreb, dumneavoastră nu ați învățat că nu e frumos să deranjați pe cineva din actul creației?

Toată clasa a izbucnit în râs. Chiar și doamna învățătoare, zâmbind scurt în colțul gurii, părea să accepte intervenția glumeață, dar respectuoasă, în ton cu tema lecției de bune maniere.

De atunci, de fiecare dată când aveam ora de educație civică, aveam să ne amintim cu plăcere și mult umor de acea oră.

Raluca Grigore
Clasa a V-a B
Șc. Gim. „Duiliu Zamfirescu” Focșani
Prof. Roxana Stoian

Datini și obiceiuri ale sărbătorilor de iarnă

Iarna, anotimpul meu preferat, este însă și anotimpul zăpezii și al gerului care te pișcă de nas și de obraji până ți-i înroșește. Aștept cu nerăbdare prima ninsoare, dar și frumoasele sărbători de iarnă, legată de Nașterea Domnului.

Tradițiile, credințele și obiceiurile prezente în sărbătorile de iarnă sunt strâns legate de sufletul neamului nostru românesc și de cultura noastră tradițională. Ele sunt cu grijă adunate alături de alte tradiții și obiceiuri românești, în lada de zestre a neamului românesc.

Păstrarea acestor datini și obiceiuri ține de stabilitatea, înțelepciunea și puterea neamului nostru, fiind un prilej de mare bucurie împărtășit în familie. Ele sunt adevărata bogăție a spiritului fiecăruia dintre noi.

Sărbătorile românești încep odată cu Postul Crăciunului, la 15 noiembrie, și țin până la 7 ianuarie, de Sfântul Ioan. Obiceiurile sunt multe și variate de la o zonă la alta, dar toate sunt sărbători creștine ce vestesc și sărbătoresc Nașterea Domnului: Postul Crăciunului, Crăciunul, Anul Nou, Boboteaza și Sfântul Ioan.

Tăierea porcului este un obicei foarte cunoscut care are loc de Ignat, pe 20 decembrie și simbolizează moartea și renașterea timpului odată cu iarna și tot în această zi se pregătesc porcul și bucatele de Crăciun. Pomana porcului este cel mai așteptat moment al zilei pentru mine, de când eram foarte mică.

Un alt obicei foarte cunoscut și mult așteptat de copii este împodobirea bradului în seara de Crăciun, cu multe globuri, beteală colorată și bomboane. Bradul veșnic verde simbolizează viața și face referire la Nașterea Domnului, obiceiul fiind moștenit chiar de la vechii celți. Venirea lui Moș Crăciun în noaptea de 24 decembrie este momentul cel mai așteptat de copii. Acesta aduce daruri tuturor celor care merită.

În seara de Ajun, colindătorii pornesc din casă-n casă, pe la cunoscuți și rude, vestind prin cântece, cu mesaje cu specific religios, Nașterea Domnului. Ei aduc urări de bine și de sănătate gazdelor, primind în schimb nuci, mere, covrigi, bomboane și colăcei. În alte zone ale țării se umblă cu Steaua, acest lucru simbolizând steaua care s-a înălțat în noaptea de Crăciun, când s-a născut Domnul Nostru, Isus Hristos. Alți flăcăi umblă cu Ursul, Capra sau practică alte jocuri cu măști, jocuri considerate păgâne, moștenite din perioada precreștină, de la stămoșii traco-daci. Crăciunul este o sărbătoare creștină, iar prima zi de Crăciun este pe 25 decembrie, căci în această zi s-a născut Isus Hristos. Timp de trei zile oamenii sărbătoresc Crăciunul și consumă bucatele din porcul tăiat de Ignat, precum și cozonaci rumeniți, făcuți de bunicuțe pricepute.

Plugușorul este o urare care aduce veselie în casele oamenilor în noaptea de dinaintea Anului Nou și simbolizează fertilitatea și bogăția recoltelor, precum și sporul la muncă, pe tot parcursul anului ce va urma. Clopoțelul este instrumentul nelipsit de la cântarea de plugușor a copiilor și aduce bucurie în case prin strigătul lor: „Aho, aho, copii și frați!....Hei! Hei!”

Ce frumoase sunt și câtă bucurie și liniște aduce aceste datini în sufletele noastre, ale oamenilor obișnuiți cu frică și credință în Dumnezeu!

*Ana- Maria Roșu, clasa aVI-a C
Prof. Pompilia Bărbosu*

Alexandru Ioan Cuza, între dreptate și putere

Alexandru Ioan Cuza, personalitate marcantă a secolului al XIX-lea, a fost domnitorul care a unit Moldova cu Țara Românească. Provenea dintr-o familie veche de boieri moldoveni. Prin măsurile luate în timpul domniei, a pus bazele statului român modern, căutând să apropie România de modelul țărilor dezvoltate din apusul Europei. S-a ocupat de situația grea a țăranilor, dându-le pământ, aceasta fiind cea mai mare dorință a lor. S-a îngrijit și de organizarea armatei și a justiției, devenind, la 24 ianuarie 1859, domnitorul celor două țări surori. În 1866 însă, Cuza a fost silit să renunțe la tron și a plecat din țară. A murit în 1873 în Germania. Poporul însă l-a iubit foarte mult și i-a păstrat recunoștință pentru tot ce a realizat în timpul domniei sale.

Dincolo de politică, dincolo de suprafață, Alexandru Ioan Cuza a fost un om extrem de inteligent, corect și cu spirit de dreptate. În amintirea sa se păstrează multe povestiri, legende și poezii, ce îl arată ca pe un om drept, cinstit și cu dragoste de țară, calități definitorii pentru orice conducător. Având spirit de inițiativă, la numai 28 de ani s-a numărat printre fruntașii Revoluției de la 1848, în Moldova. Responsabil și ambițios, a îndeplinit funcții importante în stat, fiind militar de profesie. Măsurile pe care le-a luat apoi în timpul domniei sale i-au demonstrat abilitățile de conducător: legea educației, prin care învățământul primar era, pentru prima dată, gratuit și obligatoriu, a fost aprobată datorită lui; ca om de cultură, ca om ce încuraja și respecta adevărata valoare, a înființat în anul 1860 Universitatea din Iași, iar în 1864, Universitatea din București. Cunoscând situația țăranilor, a luptat pentru drepturile acestora, împărțindu-le pământ din averile mănăstirilor. A împrumutat 400.000 de țărani cu peste două milioane hectare de pământ, dovedindu-și astfel bunătatea. De altfel, Alexandru Ioan Cuza obișnuia să se deghizeze drept un om obișnuit, pentru a cunoaște reala situație a poporului și pentru a vedea ce și cum trebuie schimbat. În "Ocaua lui Cuza" de Dumitru Almaș este relatată o întâmplare în care Cuza pedepsește un negustor necinstit, care își urmărea doar câștigul, folosind ocaua mică.

Un alt merit al domnitorului Alexandru Ioan Cuza a fost aprobarea legii fundamentale românești, numită Constituție. Aceasta stabilea organizarea țării și avea o putere deosebită; a avut acordul puterilor străine. Impunător și abil, după Unirea Principatelor a reușit să obțină recunoașterea acesteia de către marile puteri europene. Unirea a făcut posibilă, în scurt timp, cucerirea independenței de stat a României față de turci.

În concluzie, viața lui Alexandru Ioan Cuza și caracterul acestuia sunt de o importanță istorică. Calitățile sale de lider au făcut posibilă Unirea, care a deschis drumul către independență și, mai apoi, către Reîntregire, în 1918.

Cristina Enoiu, cls. a VIII-a
Șc. „Duiliu Zamfirescu” Focșani
Prof. Iulia Prescornițoiu

Caracterizarea lui Alexandru Ioan Cuza

Rostirea acestui nume ne duce cu gândul la trecutul nostru, la istoria poporului român.

Alexandru Ioan Cuza era un bărbat chipeș, de statură mijlocie, cu păr blond închis, ras la față, cu mustață și barbă, avea fruntea și pieptul larg, privirea inteligentă și talia dreaptă. Dimitrie Bolintineanu ni-l prezintă întocmai în „Viața lui Cuza-Vodă”, fiind „un bărbat de statură mijlocie, însă arătos, cu o înfățișare plăcută și ademenitoare. Manierele lui erau distinse, ceea ce nu puțin îi ajuta în izbânzile sale diplomatice.”

Dincolo de aceste trăsături, Cuza-Voda era un om inteligent și vioi. Îi plăcea să stea de vorbă cu oamenii de jos. Obişnuia să umble cu haine schimbate ca să poată surprinde mai ușor abuzurile și nedreptățile. Marea podoabă a sufletului său a fost bunătatea sa deoarece a realizat numeroase reforme în folosul țăranilor care au primit pământ.

Acest mare domn al Țării Românești a reușit cu abilitate și diplomatie să înfăptuiască Unirea pe data de 24 ianuarie 1859. Își dorea tare mult să transforme țara într-o patrie liniștită fără tulburări și prețuia datinile românești.

Privirea, glasul și ținuta sa sunt calități neprețuite ale lui Cuza, dar darul de a se face respectat și iubit l-a ajutat să îndeplinească visul măreț al Unirii Principatelor Române.

Ferm și perseverent, mare iubitor de țară și de educație, Al. I. Cuza a luptat pentru instituirea învățământului românesc obligatoriu și a reușit înființarea Universităților de la Iași și București. Nu întâmplător, foarte multe școli, licee sau colegii, universități sau străzi principale poartă numele acestui mare domnitor român al tuturor timpurilor ce a avut o domnie foarte scurtă, dar intensă prin marile ei schimbări.

Raluca Elena Grigore,

cls. a V-a

Școala Gim. „Duiliu Zamfirescu”, Focșani

Prof. Roxana Stoian

Despre Alexandru Ioan Cuza

Se spune despre Alexandru Ioan Cuza ca, față de clasele țării, era un potrivnic al boierilor, un partizan declarat al poporului de jos și un luptător aprig și neobosit pentru egalitatea socială și răsturnarea privilegiilor.

La orele de istorie, m-au impresionat două legende despre Cuza și anume, cea în care se povestește că acesta obișnuia să se îmbrace uneori ca un om de rând, dorind să afle cum trăiește norodul, și alta, când la Istanbul, n-a sărutat pulpana sultanului, spunând că dacă ar face-o, ar umili poporul român.

Într-o zi, Cuza și-a pus căciulă și suman țărănesc, a luat două putini cu lapte acru și s-a dus în târg la Galați. Auzise că unii negustori nu foloseau ocaua cea mare, așa cum se stabilise printr-o lege din acea vreme, ci că vând cu «ocaia mică» și nimeni nu-i putea prinde cu înșelăciunea. S-a dus la un bacan și s-a învoit că în schimbul a șase ocale cu lapte să-i dea una cu ulei. Negustorul a măsurat laptele cu ocaua mare numită și „ocaia lui Cuza”, iar când a vrut să-i dea uleiul, a scos de sub tejghea ocaua mică pentru a măsura, motivând că prima e plină de lapte. Țăranul a insistat să măsoare corect, dar negustorul nu s-a lăsat, ba chiar i-a zis că-i nepriceput și nepricepsit. Atunci, așa zisul țăran, a scos căciula din cap, a lepădat sumanul și s-a arătat în tunică albastră, cu epoleți aurii, ca un domnitor ce era.

Negustorul a împietrit, scăpând ocaua pe jos. Cuza-Vodă a poruncit să-i lege de gât cele două ocale și să-l poarte pe uliți, să afle lumea că a căutat să înșele cumpărătorii. Negustorul mergea pe uliți, ridicând ocaua mică și strigând cât îl ținea gura:

- Cu asta, nu!

Apoi, ridică ocaua mare și striga și mai tare:

- Cu asta, da!

Și așa a fost plimbat prin târg fiindu-i de ajuns ca să se facă om cinstit. Un alt lucru mareț pe care l-a făcut Cuza, a fost atunci când s-a înfățișat la Istanbul la sultan, să-i explice că poporul român a hotărât ca în Țara Românească și Moldova să fie ales un singur domnitor în 1859.

S-a dus Cuza la palat cu suita aleasă, iar sultanul aștepta să facă plecăciuni și să-i sărute pulpana numai că, domnitorul român a salutat militărește, frumos, fără sfială, spunând:

- “Cunosc obiceiul cel vechi al închinăciunii înaintea măriei tale, dar eu sunt un domn nou la vremuri noi, Si dacă eu aș putea îngenunchea, ca domn, nu am dreptul să umilesc poporul și țara mea, Romania. Îngăduiți-mi să grăiesc ca un conducător de țară către alt conducător de țară, chiar dacă țara mea este mult mai mică decât împărăția măriei tale.”

Sultanul n-a mai avut ce face, văzând că în fața lui se afla un bărbat deștept și îndrăznet, a coborât de pe tron, și până la urmă s-au înțeles bine, iar acesta a trebuit să recunoască Unirea. Ba mai mult, sultanul a dat și un banchet în cinstea domnitorului României unde s-au cântat cântece populare românești.

Aceste povești cristalizează cel mai bine profilul celui mai de seamă domnitor român, care, deși a condus țara doar 7 ani, a fost omul cel mai potrivit pentru perioada de dezvoltare în care intra poporul românesc.

**Larisa Roșca, cls. a V-a,
Prof. Roxana Stoian**

Limba, comoara neprețuită a unui popor

A vorbi despre limba română este ca o duminică. Limba română este patria mea. De aceea, pentru mine, muntele munte se numește, de aceea, pentru mine, iarba iarbă se spune, de aceea, pentru mine, izvorul izvorăște, de aceea, pentru mine, viața se trăiește.

Nichita Stănescu

În sensul devenirii unui popor, limba reprezintă plămânul prin care respiră întregul neam și suflarea în care se contopește sufletul acestuia. Limba reprezintă condiția unității unui popor, adunând istoria, prezentul și viitorul acestuia în ea. Limba constituie esența unitară a unui neam și eternitatea acestuia, prin limbă cultivându-se valorile și principiile fundamentale ale oamenilor, ce își găsesc desăvârșirea în trecerea timpului; prin cuvânt, existența unui popor este concretizată, este desăvârșită, deoarece cuvântul are propria sa eternitate, are forța de a ființa și de a înființa, de a construi permanent, fiind neînvins în trecerea timpului.

În primul rând, adevărata dragoste de patrie este de neconceput fără dragostea pentru limba ei. Omul are datoria de a iubi limba în care s-a născut, de a iubi frumusețea graiului, raportându-se în permanență la valorile eterne ale spiritualității poporului său, căci "a fi patriot nu e un merit, e o datorie" (George Topîrceanu). În trecerea sa, omul ar trebui să fie un luptător care tinde spre fericirea și gloria sa, a țării sale, a neamului său, a limbii în care s-a născut; ar trebui să își

concretizeze existența, să îi atribuie un sens pe care moartea să nu îl mai poată răpi, să cultive eternitatea în concordanță cu valorile și cu principiile poporului din care face parte, cinstindu-și astfel originile, limba, țara și mai presus de toate, propria ființă.

În al doilea rând, limba unește și însuflețește esența spirituală a unui popor și elementul ce o singularizează în lume. Prin graiul pe care-l vorbește, fiecare popor ajunge să-și dezvelească întreaga sa faptură lăuntrică și spiritul său patriotic în fața neamurilor străine, dovedindu-le celor din urmă și un motiv demn de mândrie și admirație atât pentru generațiile actuale, cât și pentru generațiile viitoare. Calitatea de neprețuit a graiului matern se explică prin harul ei de a oglindi întreaga istorie a neamului, cu toate bucuriile și tristețile ei, victoriile și înfrângerile trăite, visele realizate și speranțele spulberate de împrejurările nesigure prin care i-a fost sortit să treacă. În graiul matern se ascunde amintirea trecutului nostru, zestrea noastră strămoșească, a originilor cu care suntem înfrățiți încă de la naștere.

În concluzie, graiul matern e șansa fiecărui popor de a fi o personalitate pe arena mondială, șansa lui la existență continuă; cuvântul are atât funcție creatoare, cât și revelatoare, puterea acestuia fiind incomensurabilă. Ca ființă efemeră, omul are datoria de a își recunoaște și de a își desăvârși originile, limba, poporul, construindu-și propria eternitate pe baza valorilor spirituale ale poporului său, pe baza identității sale.

**Cristina Enoiu, cls a VIII-a
Școala „Duiliu Zamfirescu”, Focșani
Prof. Iulia Prescornițoiu**

Limba noastră-i o comoară

Gândim și vorbim în dulcele grai românesc. Ideile, părerile, sentimentele le împărtășim tot în limba română. Când comunicăm, facem apel la cuvinte. Cuvintele dintr-o limbă se înșiruie ca pietricelele prețioase, rare, sclipitoare, pe un colier.

În limba română s-au adăugat de-a lungul timpului cuvinte noi, englezești, frantuzești, cuvinte de cartier, cuvinte folosite pe internet(cf.pentru ce faci,vb.pentru vorbesc, bn. pentru bine, it pentru tehnologia informatiei, etc.)

Limba ne definește ca neam, ea s-a născut din adâncul ființei noastre, de aceea constituie un tezaur așa cum spune poetul A. Mateevici , „limba noastră-i o comoară”. Mărgăritarele din tezaur reprezintă înțelepciunea neamului nostru .

Cuvintele frumoase ne modelează sufletul, ne fac mai sensibili, mai frumoși. Cuvintele au putere dacă le folosim corect, ne provoacă imaginația, ne binedispun.

Din dărnicia limbii române am răsărit ca oameni. După Dumnezeu, limba este la fel de sfântă. O veche cugetare făcea asemanarea limbii cu sângele aceluia popor sau cu Biblia.

Multe cuvinte românești care exprimă lucruri esențiale sunt formate din cinci litere: Isus, Paști, cruce, preot, Crist, Maria, altar, Putna, soare, stele, pâine, izvor, lapte, iarbă, copac, codru, munte, Mureș, maică, limbă, doină, nuntă, copil, botez, frate, vatră, moșie,

hotar, român... Să fie oare la mijloc coincidență numerică sau o taină ?

Limba unui popor este prietenia, fraternitatea și iubirea dintre cuvinte, poate singura prietenie și singura iubire cu adevărat sacră și durabilă.

Limba este floarea sufletului sau îmbrăcămintea gândului.

Dacă vorbim cuiva în limba pe care o înțelege, cuvintele ajung la inima lui după cum afirma Fănuș Neagu: „Limba română e distanța dintre inimă și umbra ei, care se numește suflet.”

**Larisa Roșca, cls. a V-a
Șc. Gim. “Duiliu Zamfirescu”,
Focsani
Prof. Roxana Stoian**

Limba comoara cea mai de preț a unui popor

Ce-aș putea afirma nou despre această temă? Am înțeles încă din grădiniță că limba este comoara cea mai de preț a unui popor. Cu ocazia fiecărei sărbători naționale, am învățat poezii și am interpretat piese de teatru, scrise în limba română, vorbită de toți românii, indiferent de locul în care locuiesc. Am înțeles, în fiecare primăvară, de ce limba română este numită limbă maternă: te iubesc, mami! Și am înțeles, de fiecare dată, când ne certam, că limba dulce mult aduce. Acum la școală observ cât de complexă este limba aceasta dulce, cât de multe poți afla și construi cu ea și prin ea. Acum la început de adolescență, încep să înțeleg că toate ale mele le port cu mine și că dovedesc existența acestui tezaur, prin felul în care mă exprim. Înțeleg, cu fiecare zi ce trece, că eu sunt limba și limba devine eu: o port cu mine, lăsând-o să mă modeleze, dar pentru că simt atât de mult și mă exprim ca mine, limba se lasă și ea modelată. Mă oglindesc în ea, iar ea îmi oglindește sentimentele și gândurile. Am început să creez un seif: îmi scriu gândurile, vorbind cu cel mai loial prieten al meu: jurnalul. El nu mă judecă și mă lasă să experimentez cuvintele și, de fiecare dată, tăcut, mă ajută să observ ce i-am făcut limbii: uneori o forțez să intre în tipare greșite, dar revin și drept iertare înțeleg cum trebuie să mă exprim. Astăzi, de exemplu, în cadrul unei activități extrașcolare, am fost provocați să cugetăm asupra acestei teme „Limba, comoara cea mai de preț a unui popor” și după ce am urmărit o prezentare PPT foarte interesantă, am încercat, fie

individual, fie pe grupe să scriem câteva rânduri așa cum simțim și gândim, la vârsta noastră de 11-12 ani. Știu că nu am creat capodopere, dar am explorat lumea taină a semnificației cuvintelor, dovedind și noi că limba este comoara cea mai de preț - se clădește greu și-n timp și se transmite cu responsabilitate și mare străduință.

„Limba este o comoară/ Fără ea viața-i o povară./ Multe limbi au fost create/ pentru fiecare-n parte.”(Andra Burgă, a VI-a C)

„Limba-i comoară națională./ Chiar dacă-ai plecat,/ nu uita:/ Tu ai o scumpă țară!/ Oricât de departe ai ajunge,/ să nu uiți vreodată/ că patria te-așteaptă./ Comori minunate poți găsi-n toate,/ dar și-n ale țării colțuri uitate. De mic, nu uita, ai sarcina/ Să duci mai departe limba,/ Să ai grijă de ea,/ Să îți faci mândră țara!”(Raluca Arginteanu, a VI-a C).

Andra Burgă, cls a VI-a, Șc. „Duiliu Zamfirescu”, Focșani
Raluca Arginteanu, cls a VI-a, Șc. „Duiliu Zamfirescu”, Focșani
Prof. Pompilia Bărbosu

Autobiografia unei cărți de matematică

O să râdeți, dar m-am născut pe 1 aprilie. Unii ar spune că viața mea e o glumă, dar de fapt e plină de probleme. De când mă știu mi-au plăcut cifrele și se pare că și ele m-au plăcut pe mine. Prima dată m-am împrietenit cu numerele naturale, foarte înțeleghătoare, dar mai apoi, făcând cunoștință cu cele reale, au început problemele. Nu mai zic de numerele imaginare, relația cu ele e foarte tensionată. Nici nu știi cum să te apropii de ele, să le cunoști mai bine...

Apoi, în copilărie, am început să compun formule, inecuații, dar cel mai mult mi-au plăcut funcțiile, cărora le-am rezervat un capitol de vreo 20 de pagini din viața mea. Prin adolescența mi-am descoperit talentul de a desena. Mi l-am dezvoltat mai apoi într-o geometrie complicată, prima dată în plan, iar mai apoi - îndrăgostindu-mă iremediabil de un flăcău chipeș, numit X, care s-a băgat în toate ecuațiile mele - în spațiu. În fine, am reușit într-un final să îmi iau o slujbă.

Pe prima mea șefă o chema Angela, cam angelică ce-i drept...plângea mereu când lua o notă mai mică. Se mai și odihnea cu capul pe mine în orele de matematică...chiar nu știu de ce mereu se aștepta să ia zece. Cam leneș era și Alex dar, deși

era foarte indiferent cu subalternii săi, era un jucător grozav de Metin. A fost cel mai prietenos dintre șefii mei. În fiecare seară ne uitam la câte un episod din serialul lui preferat – el stând în pat, iar eu, cuminte, pe birou.

Mai apoi, am fost promovat - șeful meu era cel mai deștept din clasa lui. Îl chema Cristi și, lucrând pentru el, jobul îmi permitea să călătoresc. Am fost odată cu el în capitală, pentru a participa la etapa națională a olimpiadei. Numai oameni deștepți acolo, dar și ce cărți! Era un manual care îmi cam făcea cu ochiul, foarte inteligent, avea cele mai grele probleme. Abia după ce am făcut cunoștință mi-am dat seama ce îmi atrase atenția la el: aveam același autor! A fost o super experiență! Acum, lucrez cu normă întreagă pentru un profesor. Cam morocănos omul ăsta...dar e cel mai bun din școala lui.

Dar ce tot povestesc eu aici? Că doar nu mă apuc de făcut romane...nu degeaba se spune: „Cărțile de matematică nu știe română”.

**Alexandra Herghelegiu, cls. a VIII-a
Școala Gimnazială „Duiliu
Zamfirescu”, Focșani
Prof. Iulia Prescornițoiu**

Dacă manualul de matematică ar vorbi...

Dacă manualul de matematică ar vorbi, mi-ar spune o frumoasă poveste fabuloasă în care cifrele ar fi prinți și prințese ce pătrund în castelele misterioase precum sunt și exercițiile pline de tâlc pe care mulți dintre noi nu le înțelegem.

Această lume plină de obstacole și multe lucruri neînțelese, face ca manualul de matematică să fie câteodată mai ciudat. Privesc manualul și, parcă, m-ar întreba de ce nu îl plac și de ce nu îl înțeleg. Ce aș putea să îi răspund decât că am avea ceva în comun, și anume întrebarea „De ce?”.

Cu toate acestea chiar dacă multe exerciții sunt grele, unele lucruri din această carte sunt baza oricărui om în viață. Să ne imaginăm cum ar fi să nu știm a număra sau a socoti. Cred că am fi păcăliți la orice pas!

De asemenea, reflectarea și gândirea la diversele probleme ne ajută să medităm la dificultățile vieții înseși, alegând cea mai bună și mai sigură soluție de rezolvare a problemelor. Astfel analogia matematică se transpune celorlaltor domenii care au o logică internă.

Sunt sigură că tot ceea ce am relatat acum îi convine istețului

manual de matematică și, dacă mi-ar vorbi, mi-ar spune:

- Ai dreptate, pușor!

***Raluca Grigore, cls. a V-a
Școala Gimnazială „Duiliu
Zamfirescu”, Focșani
Prof. Roxana Stoian***

Povestea cărții

De mult am o întrebare la care nu am primit un răspuns foarte clar: „Dacă manualul de matematică ar vorbi, ce poveste ne-ar spune?”

Tuturor copiilor nu le prea place matematica și, am observat, că le place mai mult limba română, pentru că fiecare text ne face să ne amintim de lucruri frumoase sau mai puțin plăcute, care ni s-au întâmplat.

La matematică, orice lecție ne face să ne plictisim. Oare, dacă ar vrea vreodată să ne povestească, ce ne-ar spune?

De la definiția adunării și a scăderii, a înmulțirii și a împărțirii până la cele mai grele probleme de algebră și geometrie, cred că ne șoptește, totuși, istoria omenirii. Sunt explicate, astfel foarte multe lucruri interesante, e adevărat, mai ales pentru unii dintre noi.

Eu am ascultat și lecția grea a prieteniei adevărate: când un triunghi a devenit isoscel. Triunghiul cu două laturi egale, definește prietenia, deoarece acestea s-au împrietenit cu unghiurile egale. Mie chiar mi s-a întâmplat ca manualul de matematică să-mi vorbească.

Prima dată nu am înțeles ce vrea să-mi spună, dar încet, încet am priceput. Îmi povestea cu o mare bucurie cum un triunghi se

împrieteneste cu foarte multe lucruri. Prima dată, am depistat că este un triunghi isoscel, deci s-a împrietenit cu unghiurile congruente.

Am mai văzut că este o dreaptă care împarte un unghi în două congruente.

Așa am aflat că se numește bisectoare. Într-un triunghi isoscel bisectoarea este și înălțimea, adică formează un unghi de 90 de grade și mediana, adică unește un vârf cu mijlocul laturii opuse. Numai că lungimea și mediana nu voiau să se lege de laturi, deoarece, până atunci, laturile nu voiau să se împrietenescă cu înălțimea și mediana.

Ajutându-le le-am împăcat și s-au împrietenit, dar înălțimea și mediana tot nu vor uita ce le-au făcut laturile. Știu că această poveste a prieteniei încă nu s-a încheiat.

Am observat că sunt mai multe variante ale acestei povești și de fiecare dată este spusă altfel, încât curiozitatea mea este într-o permanentă înprospătare.

Așadar cred că și matematica ne poate aminti de lucruri plăcute din viața noastră, chiar dacă înțelegerea lor presupune un efort intelectual mai susținut din partea noastră.

Elena Boșcan

clasa a VI-a

Școala Gim. „Duiliu

Zamfirescu”, Focșani

Prof. Pompilia Bărbosu

Povestirea unei lecturi geografice

Pădurea

Era pe la începutul lui mai și pădurea proaspăt înverzită își înălța vioaie crengile către cerul senin. Ea, pădurea se avânta în depărtare pe creasta unui munte veșnic străjer al ținutului. Soarele parcă căuta ceva cu ale sale raze blânde printre frunzele vii ale copacilor.

În dumbrava deasă de la margine, lumina cădea ca un potop peste copacii tineri. Roiuri de albinuțe se jucau de-a prinselea printre floricelele stropite cu felurite culori. În jurul arborilor, într-un zbor grațios se avântau stoluri de vrăbiuțe, iar glasul duios al privighetorii stârni veselie în întreaga dumbravă. De pe vârfurile subțiri ale ramurilor tinere, păsărelele scăpau din gâtlejurile lor sunete ascuțite de chemare. Sute de găzulițe cu aripi străvezii își desfășurau dansul deasupra ierbii înalte, iar fluturii multicolori mângăiau petalele catifelate ale florilor.

Într-o scorbură scurmală, într-un vechi copac, între frunze stătea pitită o veveriță răscată cu coada adâsă pe spinare, privind atentă la o căprioară care-și dezmiarda puilul. Cărrile care duceau spre acest ținut desprins din rai erau pustii și neslușite încă.

Grupa centrală a Carpaților Orientali

Șirul munților vulcanici Călimani, Gurghiu și Harghita, cu cratere bine păstrate, străjuiesc partea de nord a grupei centrale a Carpaților Orientali. În Munții Călimani întâlnim vârful Pietrosu care atinge impunătoarea înălțime de 2100 de metri. Spre răsărit se întind Munții Moldovei care cuprind Munții Giumalău, Rarău, Munții Bistriței, Munții Ceahlău și Munții Tarcău de o măreție impresionantă. Între Valea Bicăzului și a Troțușului se întind ca o masă muntoasă cu altitudini în descreștere, Munții Tarcău. În șirul vestic de culmi se află Munții Giurgeu, Munții Hășmașu Mare, Munții Ciucului și Munții Nemira. În Munții Hășmașu Mare, prezența calcarelor a generat un relief carstic cu chei, coline și peșteri. Prezența Lacului Roșu între culmile de calcar a sălbaticelor Chei ale Bicăzului, culmea Hășmașului cu Piatra Singuratică, a pădurilor de molid ce se aștern pe povârnișuri și văi, dau acestei zone o mare valoare turistică. În sudul acestei grupe se află marea depresiune a Brașovului, ce apare ca o câmpie întinsă cu trecători și pasuri deschise în toate direcțiile. În grupa centrală a Carpaților Orientali s-au creat rezervații naturale de floră și faună la Slănic Moldova, de peisaj și floră la Cheile Bicăzului, forestiere la Ceahlău, la care se adaugă Pietrele Doamnei din Rarău. Această grupă prezintă numeroase resurse turistice. Munții

vulcanici de aici sunt renumiți prin cercul de izvoare bicarbonatice, care aproape îl înconjoară. Ele au determinat creșterea renumelui stațiunilor Vatra Dornei, Borsec, Slănic Moldova, Lacu Roșu, așezate într-un peisaj extrem de atrăgător. Tot aici, ca unicat în țară, se remarcă Lacul Sfânta Ana, situat în craterul vulcanic Ciomatu, de lângă Tușnad. Această zonă merită vizitată.

Marilena Roibu, clasa a V-a C
Școala Gimnazială “ Duiliu Zamfirescu”, Focșani
Prof. Pompilia Bărbosu

Triunghiul Bermudelor-jurnal de călătorie

„A treia zi de călătorie. Un soare scânteietor răsare din geana îndepărtată a orizontului, acolo unde Atlanticul pare să îmbrățișeze cerul azuriu, proaspăt. Oceanul e liniștit, dar briza caldă lovește puternic obraji corabiei.

Am trecut recent de Insulele Bermude. Vremea a devenit însă din ce în ce mai ciudată. Clipe de soare alternau cu altele de furtună, furia vântului crescând din minut în minut și apoi liniștindu-se brusc. Nu am mai văzut o vreme ca aceasta...Cerul pare să fie un adevărat mister: se întunecă brusc, norii acoperind zarea, iar mai apoi lumina orbitoare a soarelui inundă întreg orizontul, ca în miezul unei zile de vară.

Navigând spre Cuba, aveam de înaintat încă câteva mii de kilometri, însă totul devenea din ce în ce mai ciudat. Păsări stranie zburau la o înălțime total neobișnuită, cu mult peste nivelul apei. Eram la egală distanță de Florida, Puerto Rico și Insulele Bermude când totul a luat o întorsătură neobișnuită. Atlanticul părea să tremure sub corabie, zguduind-o puternic și schimbându-ne traseul de navigație. Busola nu își schimba direcția, arătând, oricum am întors-o, vestul. Împreună cu echipajul am controlat corabia, însă ne-a fascinat un fenomen cel puțin foarte straniu: lumini ciudate dansau la orizont, creând umbre cu forme și figuri simetrice.

Devenea din ce în ce mai greu să controlăm nava, căci o ceață densă se lăsase, iar vizibilitatea era extrem de scăzută. Busolele erau în continuare dereglate, așa că am hotărât să navigăm liniar până dăm de țărm sau măcar...de normalitate. În scurt timp, vremea s-a potolit, iar cerul a devenit complet senin. Niciun nor, nicio adiere de vânt. A fost momentul când am ieșit din Triunghiul Morții.”

Alexandra Ioana Herghelegiu
Clasa a VIII-a B
Școala Gim. „Duiliu Zamfirescu” Focșani
Prof. Iulia Prescornițoiu

Comuna Speranței, anul deciziei , ziua strigătului și luna unui nou viitor
Tuturor celor ce prețuiesc minunea de a exista

Dragii mei,

Simt atât de mult și cred atât de mult în visul meu, încât m-aș face un porumbel al păcii și aș zbura pe sub inima fiecăruia, în locul acela tainic și minunat, numit suflet, și v-aș cânta în trilurile păcii eterne o scurtă rugămintă, numai una singură, care să vă umple viața de lumină, pe care, după plecarea mea, să o sporiți și să o transformați în focul sacru al generațiilor viitoare: prețuiți viața, îmbrățișând copacii și veți simți cum rădăcini străvechi vă dau puteri, iar ramuri viguroase pline cu flori gingașe și fructe parfumate vă înalță spre eternitate!

Zi frumoasă de vară, soare, ce strălucești voios, păsări, ce mă încântați cu fermecata voastră simfonie, vouă vă mulțumesc pentru că îmi povestiți mereu, dar altfel povestea magică a vieții!

Dar nu, aceasta nu este un basm oarecare. Voi v-ați gândit vreodată la sentimentele celor din jur? V-ați gândit la ceea ce simte un animal când îi dăm drumul din leșă?

V-ați gândit ce simte o floare când vede pentru prima dată soarele?

V-ați gândit ce simte un copac care veghează asupra noastră de sute de ani?

Nu, nu mulți și-au pus această întrebare, dar cei care ați făcut-o? Ați crezut că veți afla vreodată adevărul?

Acestea au fost întrebările mele ce au umplut pagina de jurnal. Era târziu și trebuia să merg la culcare. De la fereastra mea se puteau vedea miile de stele ce-mi șopteau "Noapte bună!". O sclipire străfulgeră orizontul: o stea căzătoare! I-am trimis dorința mea. Vroiam să aflu răspunsul la întrebările mele. Noaptea aceea avea să fie una foarte lungă. Genele mi se îngreunau din ce în ce mai mult, iar magia nopții mă făcea să adorm încetul cu încetul...

...Brrr! O adiere rece îmi zgâlțâia frunzele.

Frunzele!? Crengile!? Nu se poate! Eram un stejar înalt și maiestos! Vai, nu, îmi spuneam, steaua căzătoare! Dorința! S-au îndeplinit, eram fericită! O, nu, s-au îndeplinit! O groază mă luă din cap, mai bine spus, din frunze până-n rădăcini, eram copac! Pentru tot restul vieții?! Iar acest gând mă speria și mai tare. Dar un gând bun mă liniști: puteam să mai aștept o zi, o zi, până când o haină de întinerie va acoperi iar lumea și o stea va cădea de pe bolta cerească. Trebuia doar să aștept. Dar cum rămâne cu întrebările mele? Acum eram copac! Puteam afla răspunsurile la tot ceea ce mă măcina. Albastrul senin al cerului se întunecă, în timp ce o haită de nourii furioși au împins soarele în crepuscul. Aceștia se înlănțuiră, iar fulgere și trăsnete loviră pământul. Tros! Un fulger se abătu asupra mea. O durere năucitoare mă cuprinse, în timp ce creanga mea căzu pe pământul noroios. Atunci am simțit ca și cum o parte din mine pleacă, pleacă pentru totdeauna. O năvală de stropi reci îmi spălară rana, dar nu

o puteau vindeca. Apa rece se infiltra printre scoarța zgâriată, o răceală stranie mă cuprinsese. Frunzele îmi erau ude și smulse de vântul mănios și strigau în cor: “ajutor!!!” Timpul parcă se opri în loc, iar o rază caldă de soare, abia simțită, îmi mângâia rana. Era un semn, norii se îndepărtară, iar lumina inundă cerul. Se auzeu voci. Erau copiii care, ca și mine odinioară, după ploaie, veneau în parc să se joace. Dintr-o dată o durere amețitoare mă săgetă din nou: unul dintre copii se legăna pe crengile mele. Durerea era asurzitoare, mai ales după ce-mi fusese deja smulsă o creangă. N-aveam ce face! Nu le puteam vorbi nici măcar o secundă și nici nu mă puteam mișca. Ceilalți copaci simțeau același lucru, dar îmi șopteau: “Simte viața!”

Nu știam la ce fac referire, că doar copacii trăiesc de sute de ani! Sau, doar eu credeam asta?

Au!!! Ce mai era? Erau niște furnicături: mii de furnici îmi rodeau scoarța. Dar asta nu era tot. Pe poarta parcului intrară două fete, modern îmbrăcate, care păreau chiar de treabă. S-au apropiat de mine, admirându-mi coroana falnică. Eram foarte mândră, dar...

Una dintre ele luă un cui și...grozăvie! Își înscriseră numele pe scoarța mea! Simțeam cum seva se scurgea din mine ca și cum nu mai aveam mult de trăit.

Îmi spuneam că aceasta este cea mai groaznică zi, că am avut, doar ghinion. Am ignorat fetele și mi-am întors privirea către un panou. Dintr-o dată liniștea după-amiezii fu întreruptă de un zgomot năucitor. Păsările își luară zborul, iar micile animăluțe s-au ascuns în scorburi.

Privind mai atent panoul, groaza mi se întipări adânc în suflet, abia acum am înțeles ce îmi spuneau copacii. Sfârșitul era aproape, se moderniza parcul, iar copacii nu se mai regăseau în plan, pentru că erau prea bătrâni și periculoși. La orice furtună ar fi putut răni pe cineva. Zgomotele se apropiau din ce în ce mai mult, iar frica îmi înmuia crengile și...

Eram confuză și speriată, dar totul fusese doar un vis. Totuși mâna dreaptă mă durea și mă ustura, iar când m-am privit în oglindă era chiar roșie... M-am așezat istovită la masă, privind-mi jurnalul. O furie nebună mă cuprinsese și-am început să scriu. Eu am simțit astfel acest adevăr: în tot ce ne înconjoară freamătă viața, iar copacii sunt suflete văjite, care de foarte puțini pot fi auzite, sunt atât de vii, încât slăvesc viața cu fiecare furtună nimicitoare care trece, lăsându-i soarelui vraci trunchiuri de oblojit, încât în fiecare primăvară devin gazdă primitoare pentru toate vietățile trezite din lungul somn al iernii. Deși noi oamenii avem viață, nu toți fim precum copacii, noi o întreținem doar prin a distruge alte vieți, despre care avem impresia că n-ar exista sau că nu contează. Oare? Vă rog, răspundeți-mi la întrebare, eu am obosit puțin și vreau doar să v-aud, să simt cum viața e prețuită peste tot!

Cu multă speranță, al vostru suflet inocent de copil, **Maria Toma, cls. a V-a**

Școala “Duiliu Zamfirescu”, Focșani
Prof. Pompilia Bărbosu

Legenda trandafirului

A fost odată ca niciodată o floare cu petale foarte frumoase, gingașe și catifelate de un alb imaculat. Acesta era trandafirul.

Atunci când oamenii treceau pe lângă această floare, nu se puteau abține să nu-i rupă florile, ba pentru a le pune-n glastră, ba pentru a prepara minunate dulcețuri și siropuri. Nimic nu-i pricinuia mai mare necaz în suflet...

Însă, într-o zi, realizează că lângă el crescuse o plantă cu spini de care nimeni nu se atinge. Astfel, se rugă la Dumnezeu să-i crească și lui spini. După un timp, ruga i s-a împlinit.

De acum înainte, nimeni nu mai caută să-i atingă gingașele flori care oglindeau toate culorile pământului, străfulgerări roșiatice, galbenul palid al soarelui la răsărit și chiar violet.

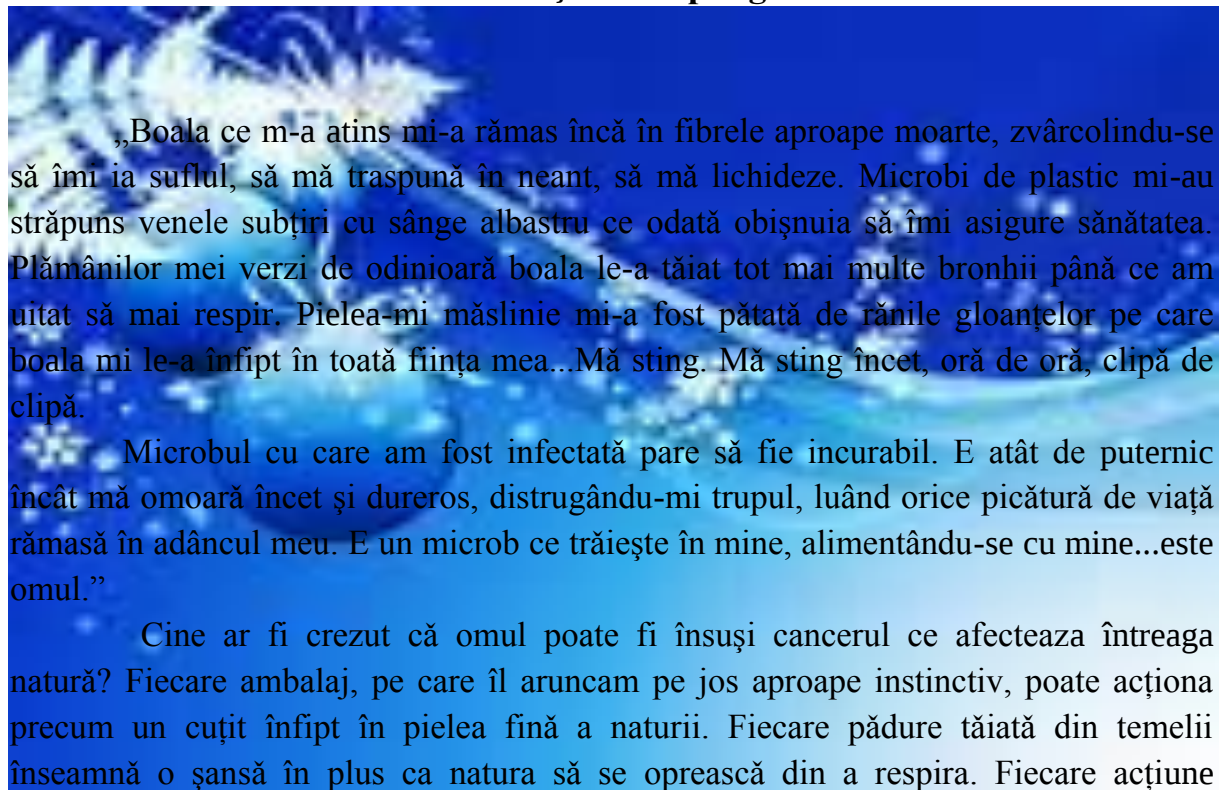
Trecătorii se mulțumeau doar să-l privească și să se minuneze de frumusețea divină a acestuia.

Ștefan Bogdan Gotu

Clasa a V-a B

Prof. Roxana Stoian

Natura-și scrie epilogul

„Boala ce m-a atins mi-a rămas încă în fibrele aproape moarte, zvârcolindu-se să îmi ia suflul, să mă traspună în neant, să mă lichideze. Microbi de plastic mi-au străpuns venele subțiri cu sânge albastru ce odată obișnuia să îmi asigure sănătatea. Plămânilor mei verzi de odinioară boala le-a tăiat tot mai multe bronhii până ce am uitat să mai respir. Pielea-mi măslinie mi-a fost pătată de rănilor gloanțelor pe care boala mi le-a înfipt în toată ființa mea...Mă sting. Mă sting încet, oră de oră, clipă de clipă.

Microbul cu care am fost infectată pare să fie incurabil. E atât de puternic încât mă omoară încet și dureros, distrugându-mi trupul, luând orice picătură de viață rămasă în adâncul meu. E un microb ce trăiește în mine, alimentându-se cu mine...este omul.”

Cine ar fi crezut că omul poate fi însuși cancerul ce afectează întreaga natură? Fiecare ambalaj, pe care îl aruncam pe jos aproape instinctiv, poate acționa precum un cuțit înfipt în pielea fină a naturii. Fiecare pădure tăiată din temelii înseamnă o șansă în plus ca natura să se oprească din a respira. Fiecare acțiune

realizată cu indiferență din partea noastră poate opri inima naturii, ce bate tot mai lent și nesigur.

Natura are grijă de noi. E datoria noastră să avem grijă de ea!

Alexandra Ioana Herghelegiu
Școala „Duiliu Zamfirescu” Focșani
Prof. Iulia Prescornițoiu

Salvați Natura !!!

Natura ne dăruiește cu bucurie și simplitate, din plin și necondiționat, toate bunurile sale.

Dar, de cele mai multe ori, omul n-a știut sau a uitat să protejeze aceste daruri pentru el și pentru generațiile următoare. Educația pentru mediu ne privește în egală măsură pe toți, adulți sau copii, iar problema, deși nu e nouă, se pune tot mai acut, devenind obiect de studiu la unele clase, sau obiectiv în cadrul unor discipline ca : științe, chimie, biologie, geografie,etc.

Am putea începe să parcurgem încă câțiva metri pentru a arunca gunoiul la coș,am putea începe să nu mai defrișăm copacii pentru că banii se pot procura și prin alte metode.

Însă cel mai important plan pentru a salva natura este acela de a închide fabricile poluante care fac cel mai mult rău naturii! Prima și cea mai periculoasă este poluarea care nu mai are nevoie de nici un alt detaliu, iar alta cauză ar fi defrișarea pădurilor din cauze economice .

Iustina Pătrunjel
Cls. a V-a
Prof. Roxana Stoian

ZBORUL CĂRȚILOR

Amintiri ...

Ningea...Zăpada aluneca lin de pe genele norilor albicioși .

Mă aflam în casa bunicilor mei. În șemineu, lemnele se topeau sub puterea flăcărilor arzătoare. Pe când părinții mei au rămas în orașul agitat, eu și sora mea ne lăsăm pradă liniștii de la țară. Bunicul nostru era mai mereu dornic să ne povestească câte una din istorisirile sale fascinante .

"- Și dacă tot veni vorba ... hai să vă spun ceva și mai și!"

Așa spunea adesea, dând drumul astfel unei cascade nesfârșite de amintiri. Și de data aceasta începuse la fel, cum că...

"- Eram pe la 1960. Eu și bunica voastră ne petreceam în gara prăfuită. Așteptam trenul ce urma să ne ducă, poate, spre o nouă viață. Îmi aduc și acum aminte, țineam la piept poze cu toți cei dragi, pe care trebuia să îi lăsăm în urmă. Valiza noastră era plină doar de amintiri ... vechiul, dar noul Istanbul ne aștepta. O lume nouă, o viață nouă. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre viitorul nostru ..."

În timp ce bunicul povestea, la ușă se auzi un zgomot. Ah... erau colindătorii.

După o viață întreagă, tot ce ne rămâne sunt amintirile și familia.

Marinela Roibu, clasa a VII-a B
Prof. Pompilia Bărbosu

Mugurel la școală

Azi e prima zi de școală. Mugurel este foarte entuziasmat.

- Mami, haide când mergem odată? spuse Mugurel.

- Da, imediat!

Au ieșit pe ușă, grăbindu-se spre școală. Când au ajuns în curtea școlii, doamna învățătoare i-a văzut i-a văzut imediat și i-a zis:

- Haideți lângă mine!

Mugurel când a văzut atâția copii cunoscuți, a spus:

- Mami, toți copiii sunt prietenii mei!

- Da, știu puiule, hai trebuie să plec la treabă.

- Bine mami, pa!

- Pa, scumpule!

Mugurel a intrat în clasă ușurel după doamna învățătoare.

- S-a sunat de oră. Liniște, toată lumea! spuse doamna învățătoare.

Doamna a împărțit caietele de lucru. Prima pagină, începeți să faceți bastonașele. S-a sunat de pauză. Mugurel s-a dus la Mugurelian și au început să se joace. A doua oră era de lucru manual cu plastilina. Mugurel a început să desfacă plastilina și a reușit la sfârșitul orei să facă un cățeluș cu o minge colorată. A treia oră era muzica. Lui Mugurel îi place această oră, pentru că doamna le-a dat cântecele lui preferate. Ultima oră a fost sportul. Mugurel s-a dus la Mugurelian și s-au jucat cu o minge multicoloră. A trecut și ora aceasta, iar mamam lui Mugurel a venit să-l ia de la școală. Mugurel a întrebat-o:

- De ce nu m-ai lăsat mai mult la școală?

- Pentru că s-au terminat orele!

- Dar mai vreau la școală!

- Și mâine te vei duce din nou la școală, ca în fiecare zi de acum încolo.

- De-abia aștept! Prietenii mei sunt aici la școală!

Andra Maria Saragea, clasa a V-a A
Prof. Pompilia Bărbosu

Apolodor pe motor

În cartierul meu cel vechi,
A apărut un pinguin.
Am stat de vorbă mult cu el,
E pinguinul de la Pol,
E Apolodor.

Era trist și plângea,
Nici înghețata nu-i mai plăcea.
l-am întrebat de ce e supărat.
Mi-a răspuns că nici nu a mai cântat de dor,
De dor de frații lui din Labrador.

Și a venit un labrador
Și i-a zis lui Apolodor:
- Nu mai plânge,
- Îți dau motor,
Să te duci în Labrador.

Miruna Elena Dascălu, clasa a V-a A
Prof. Pompilia Bărbosu

Inspirație, unde ești?

Scriitorul Duiliu Zamfirescu afirma: „*Inspirația este nimicul trecut care sparge coaja indiferenței zilnice.*”

Acum, la începutul mileniului trei, ce putem spune noi, contemporanii, despre inspirație?

Nu ce este, pentru că deja i-a fost demonstrată identitatea și alcătuirea. Unde o găsim? Mai există? Mai este căutată? Mai este folosită? Ne mai face plăcere să fim inspirați? Sau ne mulțumim doar să respirăm automat: inspirăm (poluare)- respirăm(poluare) și nu mai avem timp, deci nu mai știm să ne lăsăm inspirați sau nu mai găsim rostul inspirației...

Cum să ne comportăm

Irascibil.
Nesimțire.
Supărare.
Perlă.
Inspirație.
Realitate.
Analfabet.
Țepuș.
Inocent.
Expirăm...

Gabriel Asan, clasa a VII-a C
Prof. Pompilia Bărbosu

Libertate

Inspirăm și apoi expirăm.
Ne gândim ce să lucrăm.
Separat scriem ceva,
Perseverent.

Inimi frânte,
Respirație,
Antrenament...
Ție îți place viața?
Invicibil,
Exprimare liberă!

Gabriel Stroe, clasa a VIII-a C
Prof. Pompilia Bărbosu

Suflet de HALLOWEEN

I de la inocent
Ne caracterizează cam indecent.
Spirit demonic,
Prins într-un suflet atomic.

Irascibil de fel,
Răzbunător de mititel,
Am o ură pentru cei ce mă urăsc,
Țin la cei ce mă urăsc.

Iubesc să fiu iubit,
Eternitatea s-a sfârșit.

Rareș Boban, clasa a VIII-a C
Prof. Pompilia Bărbosu

Inspirație

Inocență,
Nostalgie,
Simplă
Personalitate.
Ireal,
Realitate,
Adevăr,
Țară
Inexistentă.
Educație.

Andreea Crăciun, clasa a VII-a A
Prof. Pompilia Bărbosu

Sunt...

Sunt lumina lunii,
Ce nu apune nicicând.
Sunt un ultim izvor
Uitat pe pământ.
Sunt o floare crescută
Din sâmbânța voinței.
Sunt o frunză din vânt,
Căzută pe Pământ.
Sunt...

Maria Toma, cls. a VII-a
Prof. Pompilia Bărbosu

GeorghitaAma MariaEu sunt,

Eu sunt lumina ochilor părinților mei,
Oraza caldută, care alina și primbre aripă,
O floare firavă de pe câmpia întreagă,
O singură notă muzicală scrisă pe hârtie
Așa sunt eu, unică și firavă.
Nu mă poți schimba niciodată.
Pentru că sunt unicată.

ENGLISH FOR CHILDREN

Vlad-Daniel Ivan

5th grade

"Dulcin Zamfirescu" School

Dear Santa Claus,

My name is Vlad and I am eleven years old. I am a student at "Dulcin Zamfirescu" School. This year I was a good child. I have good grades. I didn't make problems and I was very quiet. I love you very much and this year all. I want is to have a beautiful Christmas with my family. You will find on the table next to the Christmas tree some cookies and milk. I hope you'll like them. Thank you for reading my letter. I'm waiting for you!

**Love,
Vlad.**

Dear Santa Claus

It's another year when you come and bring us a lot of presents. I, Alessia Teodora Postovaru, I've been a good girl. I wish a lot of sweets and whatever you want.

For my mother, I wish you to bring her a watch because she wants it very much.

For my father, I wish you to bring him also a watch.

I also wish for me three t-shirts, a pen and some pencils.

Me and my family, we wish you a lot of health and Happy Christmas!

With love,
Alessia

Christmas wish

Dear Santa Claus! My name is Philip .I want to tell you that I am a good boy. I obey my parents and I have good marks at school. I wish you can make my family happy.This is all I want. I wish you read my wishlist and I hope my wish can come true.I study at "Duiliu Zamfirescu" School and I am in the 5th grade.

Love,Filip Răducan

Dear Santa Claus,

My name is Alexandru. I am eleven years old. I live in Focsani. I learn at "Duiliu Zamfirescu" School.

I have tried to be good all year and I hope that you and your reindeers will be able to deliver me a nice present.

At the moment my favourite toy is a minion but I would like also a bike or a ball to play with next year! I know that you and your helpers must be very busy at the moment and hope that you will also have time to deliver some nice gifts for my family.

I will leave you a glass of milk and some cookies next to our Christmas Tree and there will also be some carrots for Rudolf and the other reindeer.

LOVE,

Alexandru

The doctors' kind of Christmas

It was a quiet day in the emergency room in our hospital. There were some doctors who couldn't go home on Christmas Day because they chose to help people beyond their families.

Suddenly, a patient came across the room. It was a man who had a bad scratch on his hand. Doctor Landon stitched it and gave him a pair of gloves

because he hadn't any and outside was freezing cold.

After a couple of hours and some others patients, the man, who doctor Landon treated, came to him and gave him a box with a note on it and left without saying a word. On the notice it was written: "This is for you and the other doctors who let their families at home to help people like me. Thank you for being here waiting for patients to be taken care of". The doctor opened the box and found photos of his family and other families, being happy on Christmas Day, children opening presents, parents smiling because they see their kids happy.

Doctor Landon thought: "Maybe Santa really exists and he came here to bring us the joy and love of our families so, seeing their happiness, we can feel like we are home with them, celebrating Christmas".

*This is for you and the other
doctors who left their families at
home to help people like me.
Thank you for being here waiting
for patients to be taken care of.
Merry Christmas !*

Irina Diaconu, cls. a VIII

Prof. Iulia Prescornițoiu

Letter to Santa

“Dear Santa,

My name is Conrad. I’m 11 years old. I live in Los Angeles. This year, I have been good. For this year, I wish ...”

That was the question. It is funny to force yourself to want something for Christmas when you can’t. But why was he writing to Santa, when it doesn’t exist? His 4-year old sister is begging him to write about her big wish, a pink puppy. She is little, she doesn’t need to cry.

‘What do you wish, Conrad?’ an old voice suddenly said.

Was it his grandfather? No, it couldn’t. Grandpa lives far away from there. When he turned around, he saw an old man sitting right behind him and reading the letter.

‘Who are you?’ asked Conrad.

‘Can you guess? You already know me.’

‘You aren’t my grandpa, are you?’

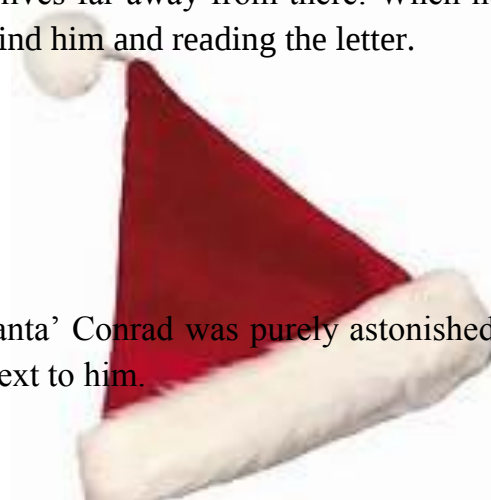
‘No, I’m not. I am Mr. Claus, better known as Santa’ Conrad was purely astonished. The man he didn’t believe in his existence stood next to him.

‘Santa, I don’t know what to wish this this year.’

‘You don’t have to, my dear. The useful wishes come from your soul; so if you don’t have one, don’t try to invent. If you don’t want anything, it is the sign that you’re a big boy.’

‘Thank you, Santa.’

But suddenly, Conrad woke up sitting in his bed. ‘Oh, dear, it was just a dream. ’But how could be explained the little Santa that stands on Conrad’s desk, that appeared right after the boy woke up?

Written by Miruna Ioana Carp

8th grade, “Duiliu Zamfirescu” School

Iulia Prescornițoiu

J'AIME LE FRANÇAIS**Figaro**

Mon chat s'appelle Figaro. Je l'ai trouvé il y a deux ans devant la porte de ma maison. Je me souviens qu'il faisait très froid.

J'ai pris le petit chat chez moi et il n'est plus parti. Ainsi, Figaro est devenu un membre de ma famille.

Figaro est blanc, avec deux yeux bleus, très intelligents. Il a une queue marron un peu touffue.

Mon chat est trop mignon. Il aime jouer toute la journée, il me fait rire, il me suit partout dans la maison.

Quand je suis à l'école, Figaro est triste et il m'attend devant la fenêtre. D'ailleurs chaque jour, je suis heureuse de rentrer chez moi parce que, là, c'est mon beau chat qui m'attend avec fidélité comme un bon ami.

Alexandra Munteanu
Clasa a VII-a B
prof. Roxana Stoian

L'amitié est un sentiment humain très important. Pour moi, l'amitié est un cadeau simple, pur et précieux.

L'amitié est comme le soleil qui brille après la tempête. Nos amis nous donnent la force de surmonter les difficultés de notre vie.

En conclusion, je crois que, dans la vie, on ne peut pas vivre sans amitié.

Alexandra Munteanu
Clasa a VII-a B
Prof. Roxana Stoian

Justina, ma meilleure amie

Quant à moi, je pense que l'amitié est une qualité unique et une responsabilité. L'amitié est comme un rayon de lumière dans l'obscurité.

Ma meilleure amie doit être gaie, serviable, modeste, tolérante et honnête. Justina, ma collègue, a toutes ces qualités. En plus, elle est très sociable et communicative parce qu'elle parle toute la journée. Je l'aime puisqu'elle me comprend toujours et parce qu'elle réussit à éclairer ma vie avec son sourire.

Je ne peux plus imaginer ma vie sans mon amie, Justina.

L'amitié

Pour moi, l'amitié est un sentiment merveilleux. Un vrai ami est fidèle, honnête, chaleureux et compréhensible.

En ce qui me concerne, un bon ami doit me comprendre et m'aider dans les moments difficiles. L'amitié est comme une fleur colorée, comme une étoile de lumière, comme un soleil chaud, comme un arc –en –ciel grandiose.

On dit que la véritable amitié résiste dans le temps, la distance et le silence.

C'est formidable d'avoir beaucoup d'amis. Ma vie n'existe plus sans mes meilleurs amis.

Marinela Roibu

Clasa a VII-a B

Prof. Roxana Stoian

Je te dirais

Je te l'ai caché toujours
Que seulement toi, tu es mon amour,
Je ne peux pas t'en parler,
Je n'ai de courage jamais.
Mais je ne peux plus souffrir!
Si je tais, je vais mourir.
Je te dirais un jour „Je t'aime”
J'espère que tu feras de même.

Florina Mihai
Clasa a VIII-a A
Prof. Roxana Stoian

PAGINA CELOR MICI**Cartea ca o grădină**

Cartea pare o grădină imensă plină de poteci taînice, de arbori bătrâni, de flori minunate, de gaze ce zboară din floare în floare.

Copacii falnici seamănă cu niște împărați puternici gata să pornească la război. Un copac mai pe la margine scânteie încet în bătaia vântului. La rădăcina lui și-a găsit Păcală comoara? Se pare că da.

Un fluture frumos colorat zboară din floare în floare. Nu e fluture, e Făt-Frumos ce o caută pe Ileana Cosânzeana.

Frunzele ce foșnesc în bătaia vântului spun povești de adormit copiii. Mai răsoim puțin cartea. Ce vedem? Vajnici cavaleri au pornit să lupte pentru inima unei domnițe.

Închid ochii și văd în grădina bunicii cum trandafirii se leagănă ușor în bătaia vântului, deschizându-și petalele, urmărind zborul albinelor. Ei sunt cavalerii din poveste.

Câteva buburuze mici, ca niște puncte, își iau zborul.

Mă uit în carte. Punctele sunt la locul lor. Uf! Ce bine...!

Întorc paginile cărții și mă închipui într-o lume minunată, plină de culoare, de zumzet de albine, de triluri minunate.

Ce grădini frumoase! Ce cărți minunate!

Andrei Alexandru Mateescu

Cls. a IV-a A

Șc. Gim. "Duiliu Zamfirescu" Focșani

Prof. Vasilica Mircea

Hăinuța

Este ziua de naștere a lui Dănuț. Mama lui i-a cumpărat o hăinuță de catifea aurie.

A doua zi, Dănuț a pornit spre școală. El era îmbrăcat cu hăinuța cea nouă.

La școală el se lăuda cu hăinuța de catifea. Băieții, invidioși, au început să tragă de hăinuță, rupând-o.

Dănuț s-a supărat și a plecat spre casă. Mama i-a cusut hăinuța, a spălat-o și a așezat-o frumos pe umeraș. Hăinuța era fericită pentru că și-a recăpătat frumusețea de odinioară. Nerăbdătoare, aștepta clipa când Dănuț o va purta din nou.

Alexandra Bujoreanu

Cls. a III-a D

Șc. Gim. "Duiliu Zamfirescu" Focșani

Înv. Alexandra Abeaboeru

Iarna în sat

A sosit iarna, îmbrăcată într-o mantie argintie. Privesc pe fereastră, cu nasul lipit de geam și văd cum fulgii de nea se joacă prin aer ca niște roiuri de fluturi.

Zăpada cade ca făina cernută, formând pe drumuri nămeți mari, greu de străbătut. Plopii înșirați par niște fantasme albe, casele și-au pus cușme argintii și țurțuri lungi de gheață, în așteptarea sărbătorilor.

Pe crengile gătite cu beteală ciripesc agitate vrăbiuțe zgribulite și pițigoi colorați.

Pe străzi trec oameni grăbiți să se aprovizioneze și să intre repede la căldura plăcută a sobelor cu lemne.

Copiii rumeni în obraji și veseli se dau cu săniuțele pe derdeluș. Unii cad, alții se rostogolesc prin zăpada moale și pufoasă, uitând și de foame, și de frig. După ce se înserează, încep să învețe și să repete colinde pentru sărbătorile care se apropie cu pași repezi. Îl așteaptă emoționați pe Moș Crăciun, căruia i-au scris din timp scrisori cu darurile pe care și le doresc.

A patra fiică a bătrânului an aduce în inima tuturor bucuria Nașterii Mântuitorului și speranța unui Nou An mai bun.

Iarna transformă totul într-o lume de basm!

Sebastian Serafimovici

Cls. a IV-a C

Șc. Gim. "Duiliu Zamfirescu" Focșani

Prof. Daniela Popa

O faptă veselă

Eu mă consider un copil potrivit de cuminte. Când pot, fac și fapte bune.

Îmi amintesc că, într-o zi de vară mă plimbam cu trotineta prin curte. Deodată, am văzut în piscină o vrăbiuță care se chinuia să iasă din apă. Am alergat până la ea să o ajut să iasă afară. Dar, din neatenție, am alergat și am căzut și eu în piscină. Noroc cu sora mea mai mare care era în apropiere. Ea ne-a salvat pe amândouă: și pe mine și pe vrăbiuță.

Am acoperit pasărea cu o păturică, să se liniștească și, când penele i s-au uscat, am dus-o în grădină la soare. După un timp, pasărea a zburat.

Seara, când bunica a venit în vizită la noi, i-am povestit isprava noastră. Bunica ne-a felicitat, dar ne-a și sfătuit să fim atente când trecem pe lângă piscină.

Acum îmi amintesc cu plăcere despre întâmplarea aceasta.

*Rebeca Voitețchi, cls. a II-a D
Șc. Gimnazială "Duiliu Zamfirescu" Focșani
Prof. Petria Dolia*

Obiceiuri de Crăciun

Este iarnă. Fulgii nu conținesc să cadă din cer. Totul este alb și pe ici, pe colo, se mai zărește câte-o frunză maronie, uscată și căzută pe jos. Nu poți vedea decât mașinile înghețate, copiii veseli și casele albe și curate. Înăuntru, în case se prepară rețete de Crăciun precum: carne de curcan sau porc, caltaboș, lebăr, cozonaci, sarmele și plăcinte.

În dimineața Crăciunului lumea se duce la slujba bisericească, se-mpărtășește, se închină. La anumite biserici se intonează și se ascultă cântece bisericești și multe alte colinde.

Copiii își pun dorințe și acestea sunt auzite de iubitul și darnicul Moș Crăciun. Dorințele acestora se văd dimineața sub bradul împodobit cu: beteală, blobulețe, dulciuri, nuci, conuri de pini și brazi.

*Daria Ioana Pricope
Cls. a III-a D
Șc. Gim. "Duiliu Zamfirescu" Focșani
Înv. Alexandra Abeaboeru*

Hoții de mere

Tomi privește mărul din curtea casei sale. Pofticios, decide să culeagă câteva pentru el și sora sa.

- Ce parfum răspândesc aceste mere!
Se cațără și scutură pomul.
- Unde sunt merele?
Este tare uimit că au dispărut.
- Ah, voi sunteți hoții, spune el voios văzând doi arici ce cărau merele cu țepii lor.
- Hei, prieteni, să le mâncați cu plăcere!
- Mulțumim, le vom împărți cu prietenii noștri!
- Aricii vorbesc?
Dar nu mai primi niciun răspuns.

Iosef Chetreanu, cls. a II-a D
Șc. Gim. "Duiliu Zamfirescu" Focșani
Prof. Petria Dolia

Fluturașul

- Era o zi frumoasă de vară. Mihaela și Andrei au ieșit în poieniță.
- Andrei, vrei să ne jucăm de-a "v-ați ascunselea"?
 - Desigur!
- Mihaela se ascunde după un tufiș. Un fluturaș se așează pe capul ei. Andrei a zărit fluturașul și alergă să-l prindă pentru insectar.
- Vai, Andrei, ce ai făcut?
 - Scuze, nu am știut că ești tu!
- La sfârșitul zilei copiii au plecat fericiți spre casele lor.

Miruna Balosin, cls. a II-a D
Șc. Gim. "Duiliu Zamfirescu" Focșani
Prof. Petria Dolia

Doamna învățătoare

Draga mea învățătoare
Bună, darnică, iubitoare,
Ești o zână minunată
Ce face minuni deodată!

Tu mereu m-ai ajutat
Și calea mi-ai îndrumat
Lucruri bune am învățat,
Și noutăți am aflat.

De la tine-am învățat
Să scriu, să citesc,
Mai ales să socotesc,
Pentru toate-ți mulțumesc!

Primul zece când l-al luat,
Zâmbetul mi l-ai arătat
Cu emoții și cu spor,
Încă-un an am terminat.

Alexia Trifan

Cls. a III-a D

Școala Gim. "Duiliu Zamfirescu"

Înv. Alexandra Abeboeru

Insecta

Era o insectă mică,
Dar mie tot mi-era frică,
Ea nu știe că îmi place,
Dar cu frica n-ai ce-i face.

Ca să mă apuc de treabă
Și să fiu mereu voios,
O să mă trezesc degrabă
Și o să fiu bucuros!

Vlad Manole, cls. a II-a D

Școala Gim. "Duiliu Zamfirescu"

Prof. Petria Dolia

Dorința

De când eram mică
Mi-a fost tare frică
Să fac ceva ce-mi place
Când mare mă voi face.

De la școală ies degrabă
Și m-apuc curând de treabă
Și-mi fac temele voios
Ies afară bucuros.

Mihnea Herciu, cls. a II-a D

Școala Gim. "Duiliu Zamfirescu"

Prof. Petria Dolia

Fetița

Fetița este mică
Și plânge de frică
La dentist nu-i place
Și n-are ce face.

Dentistul degrabă,
Se-apucă de treabă

Cu zâmbet voios
Dar și bucuros.

Flavia Voineag, cls. a II-a D
Școala Gim. "Duiliu Zamfirescu"
Prof. Petria Dolia

Când plec eu de acasă
Se urcă tiptil pe masă
Și mănâncă o gogoasă.

Flavia Voineag, cls. a II-a D
Școala Gim. "Duiliu Zamfirescu"
prof. Petria Dolia

Sora mea

Sora mea mai mică
De nimic nu-i este frică
Și multe prostioare face
Eu cred că îi și place.

La orice spune "Nu" degrabă
De zici că o pui la treabă
E ca un cățeluș voios
Ce te latră bucuros.

Miruna Balosin, cls. a II-a D
Școala Gim. "Duiliu Zamfirescu"
Prof. Petria Dolia

Pisica

Pisica mea e mică
Și este foarte obraznică

Furnicarul

De departe se zărește,
Furnicarul care crește.
La el construiesc de zor,
Mulțimea furnicilor.
Lucrăm toți la el cu spor.

Iosef Chetreanu, cls. a II-a D
Școala Gim. "Duiliu Zamfirescu"
Prof. Petria Dolia

Toamna

Toamna pleacă păsările
Apoi încet cad frunzele
Apar tăcute ploile,
Sunt mohorâte zilele
Așteptăm ninsorile.

Bianca Boldeanu, cls. a II-a D
Școala Gim. "Duiliu Zamfirescu"
Prof. Petria Dolia

CUPRINS

PAGINA PROFESORULUI

- Crăciunița – simbol al Crăciunului, Adriana Călinp. 3
- Flora medicinală spontană din județ, Petria Doliap. 5

PAȘAPORT PENTRU CULTURĂ

- Stimate domnule Profesor,p. 9
- Papagalul vorbitorp. 10
- O întâmplare hazlie din școală de unde am învățat bunele manierep. 11
- Datini și obiceiuri ale sărbătorilor de iarnăp. 12
- Al. I. Cuza, între dreptate și puterep. 13
- Caracterizarea lui Al. I. Cuzap. 14
- Despre Al. I. Cuzap.15
- Limba, comoara neprețuită a unui poporp. 16
- Limba noastră-i o comoarăp. 17
- Limba, comoara cea mai de preț a unui poporp. 18
- Autobiografia unei cărți de matematicăp. 19
- Dacă manualul de matematică ar vorbip.20
- Povestea cărțiip.21
- Pădureap. 22
- Triunghiul Bermudelor – jurnal de călătoriep.23
- Dragii meip.24
- Legenda trandafiruluip. 25
- Natura-și scrie epilogulp.25
- Salvați Natura!!!p.27

ZBORUL CĂRȚILOR

- Amintirip. 28
- Mugurel la școalăp. 28
- Apolodor pe motorp. 29
- Inspirație, unde ești?p. 30
- Cum să ne comportămp. 30
- Libertatep. 30
- Suflăt de HALLOWEENp.31
- Suntp. 31
- Inspirațiep. 31
- Eu suntp.32

ENGLISH FOR CHILDREN

- Dear Santa Clausp. 33
- Dear Santa Clausp. 34
- Christmas wishp. 35
- Dear Santa Clausp. 36
- The doctors' kind of Christmasp. 37
- Letter to Santap. 38

J'AIME LE FRANCAIS

- Figarop.39
- L'amitiép. 39
- Justina, ma meilleure amiep. 40
- L'amitiép. 40
- Je te diraisp. 41

PAGINA CELOR MICI

- Cartea ca o grădinăp. 42
- Hăinuțap. 43
- Iarna în satp. 43
- O faptă veselăp. 44
- Obiceiuri de Crăciunp. 44
- Hoții de merep. 45
- Fluturașulp. 45
- Doamna învățătoarep. 46
- Insectap. 46
- Dorințap. 46
- Fetițap. 46
- Sora meap. 47
- Pisicap. 47
- Furnicarulp. 47
- Toamnap.47

CUPRINSp.48

